

## Iosua - Comentarii Jean Koechlin

Cartea Iosua ne introduce împreună cu Israel în țara promisiunii pentru a o lua în stăpânire. Un nou conducător îi ia locul lui Moise: Iosua, pe care îl cunoaștem deja, pentru că l-am văzut, om tânăr, războinic (Exod 17.9, 10), discipol (Exod 33.11), slujitor (Numeri 11.28), martor (Numeri 14.6 ...). După lungi ani de pregătire în pustiu, este chemat acum la o responsabilitate imensă. Când preia această sarcină este încurajat încă o dată de Domnul (v. 6, 7, 9) și de frații săi (v. 18), cu acest îndemn: „Cartea aceasta a legii (pentru noi întregul Cuvânt al lui Dumnezeu) să nu se depărteze din gura ta și să cugeți asupra ei zi și noapte ...”. Astfel va fi secretul izbânzii prosperității sale spirituale ... și al nostru (v. 8 sf.). Cartea Iosua ilustrează adevărurile prezentate în Efeseni. Asemeni fiilor lui Israel în vederea cuceririi Canaanului, cei credincioși trebuie să se angajeze în lupte spirituale pentru a se bucura de locurile cerești. Și lor li se spune ca și lui Iosua: „Întăriți-vă în Domnul, ... stați deci în picioare ...” (Efeseni 6.10, 14 nota b). Moise îl reprezintă pe Domnul Hristos conducându-i pe ai Săi afară din lume. Iosua este un simbol al Duhului lui Isus (același nume în ebraică) introducându-i pe credincioși în cer împreună cu El.

Două mari obstacole închideau calea poporului spre Canaan. Primul era Iordanul, care constituia hotarul. Apoi, pe celălalt mal, cetatea de necucerit a Ierihonului. Iosua trimite într-acolo două iscoade. Misiunea lor pare a fi mărginită de această vizită la Rahav și de a lua cunoștință nu de puterea dușmanului, ci de cea a lui Dumnezeu lucrând în inima acestei femei. Rahav a auzit ceea ce făcuse Dumnezeu pentru poporul Său. A crezut în El. În final i-a dat o acțiune, deoarece „credea, dacă nu va avea fapte, este moartă în sine” (Iacov 2.17), iar Iacov o ia drept pildă a acestui adevăr pe ea, o sârmană femeie canaanită, alături de însuși Avraam (Iacov 2.25). În ochii oamenilor, fapta acestei femei o trădare este, desigur, criticabilă. Dar ea nu face decât să iasă în evidență mai bine deosebirea dintre o faptă a credinței, plăcută lui Dumnezeu, și o „faptă bună”, lăudată de oameni. Fapta celui credincios este departe de a fi întotdeauna înțeleasă și apreciată de lume. Credința Rahavei îi va aduce un loc de cinste pe două liste remarcabile ale Noului Testament: genealogia Domnului Isus Hristos (Matei 1) și enumerarea martorilor credincioși din Evrei 11, unde va fi singura femeie numită în afară de Sara.

Faptul că Rahav a fost nu numai dintre vrăjmași, ci și o persoană puțin recomandabilă, subliniază profunzimea harului divin. Ca și o altă canaanită din timpul Domnului, credința ei o va face să participe, în sens spiritual, la „firimiturile” care cad de pe masa copiilor lui Israel (Matei 15.22 ...). Mijlocul prin care casa ei va fi protejată ne amintește de Paște și de sângele mielului uns pe ușori, făcând din Rahav o adevărată fiică a lui Israel. Prevăzând judecata care avea să se abată asupra Ierihonului, ea și ai ei sunt invitați să se așeze sub protecția funiei stacojii. Remarcăm că aceasta este imediat legată la fereastră. Să ne punem cât mai repede la adăpostul sângelui răscumpărător iată ce ne învață Rahav, dacă până acum nu am făcut-o încă, pentru că judecata se va abate asupra lumii cu aceeași certitudine cu care a venit asupra Ierihonului. Această femeie își proclamă certitudinea că Dumnezeul lui Israel va repurta victoria și se sprijină pe promisiunea că ea o primește din partea Sa. Raportul celor două iscoade este total diferit de cel al celor zece cercetași din Numeri 13. „Cu adevărat, Domnul a dat (nu va da) în mâinile noastre toată țara”. Acest verset, 24, este împlinirea ad-litteram a ceea ce declara cu patruzeci de ani mai înainte cântarea de la Marea Roșie (Exod 15.15 sf.).

Marea Roșie îi bloca lui Israel ieșirea din Egipt; acum Iordanul îi închide accesul spre Canaan. Trecerea acestui fluviu ne va învăța un nou adevăr, de importanță supremă: acela al morții noastre împreună cu Hristos (Romani 6.8). Chiar aici jos, copilul lui Dumnezeu este invitat să ia în stăpânire cerul prin credință și să se bucure de el. Aceasta corespunde cu intrarea în Canaan. Dar, așa cum pentru a intra în Canaan era necesar să traversezi Iordanul, râul morții, creștinul nu poate lua în stăpânire cerul și nu poate gusta bucuriile lui fără să fi realizat că el este mort împreună cu Hristos. Crucea pe care Mântuitorul Meu Și-a dat viața lovește și condamnă voința mea naturală coruptă, această fire veche care vrea fără-nctare să reia controlul vieții mele și care totuși nu are nici un drept să intre în lăcașul ceresc. Câte neliniști îmi aduce aceasta! Eforturile mele pentru a o schimba sunt zadarnice. Cum pot să o împiedic să facă rău, să o ucid? Atunci descopăr cu bucurie că totul a fost împlinit odată pentru totdeauna la cruce și că nu trebuie decât să accept acest fapt la fel de simplu ca și iertarea păcatelor mele! Domnul Isus n-a fost numai crucificat pentru mine. Eu sunt, de partea mea, „răstignit împreună cu El” (Galateni 2.20). Acestea sunt minunile pe care Dumnezeu le-a făcut în favoarea noastră (v. 5).

Chivotul a intrat primul în ape, deschizând calea poporului. Intrarea lui Hristos în moarte ne deschide o cale pe care n-am mai trecut, o cale nouă și vie (3.4; Evrei 10.20). Înainte de cruce, nimeni nu s-a întors definitiv din moarte după ce a intrat în ea. Dar Hristos S-a întors, iar noi acum trecem prin ea cu El, fără a-i simți amărăciunea. „El a prefăcut marea în uscat; au trecut fluviul cu piciorul; acolo ne-am bucurat în El” (Psalmul 66.6). Observăm cum chivotul a rămas în albia râului până a trecut tot poporul (v. 17). Minunată garanție a integrității poporului! Moartea nu ne poate înghiți. Hristos a trecut prin ea în contul nostru. Dar să ne gândim ce a însemnat pentru Domnul Vieții să-și dea sufletul. Iona 2.4 ... spune despre toate valurile grozave care au trecut peste El în realitate: apele l-au înconjurat până și sufletul ... (vezi și Psalmul 42.7). Neprețuit Mântuitor! El a primit suferința și moartea, iar noi, eliberarea, viața, strălucirea. Apele nu pot stinge și râurile nu pot îneca iubirea „tare ca moartea” care L-a făcut să intre în valuri pentru a ne salva pe noi de puterea lor (Cântarea Cântărilor 8.6, 7).

La porunca Domnului, Iosua a luat douăsprezece pietre din albia râului pentru a face un monument la Ghilgal (v. 20). În Iordan, în locul de unde le-a luat, a ridicat alte douăsprezece pietre, care au fost acoperite de apă (v. 9). „Ce înseamnă pietrele acestea” pentru noi? (v. 6). Epistola către Romani explică aceasta arătând că ele îi reprezintă pe credincioșii identificați cu Hristos în moartea Lui (în fundul râului) și în învierea Lui (pe malul râului, în Canaan – Romani 6.5). Unitatea poporului este reprezentată prin cele douăsprezece pietre (douăsprezece seminții) din care era alcătuit monumentul. Să nu uităm că această lucrare a puterii a fost înfăptuită pentru toți cei răscumpărați, chiar dacă mulți nu au cunoștință, iar dublul semn de aducere aminte este o mărturie eternă a acestui fapt. Astfel, crucea mi-a adus trei extraordinare eliberări reprezentate prin Paște, Marea Roșie și Iordan. Paștele ne spune că suntem eliberați de judecata lui Dumnezeu; Marea Roșie, că suntem eliberați de vrăjmașii din totdeauna, de Satan și de lume, și Iordanul ne învață că avem putere asupra tiranului vrăjmaș lăuntric: carnea. Primele două adevăruri sunt înțelese odată cu nașterea din nou, dar cel de-al treilea are drept corespondent ceea ce se numește eliberare.

Iată-ne și pe țărmlul învierii! Ce găsim aici? Dureroasă descoperire! Întâi vrăjmașii din afară care au reapărut. Dar curaj! Ei sunt fără „suflare” (v. 1), fiind deja învinși prin Hristos la cruce (Coloseni 2.15). Dar și potrivnicul lăuntric, carnea, este prezent. Oare n-a fost el declarat mort, îngropat în adâncul Iordanului? Cu siguranță! În ochii lui Dumnezeu, acolo îi este locul. Dar trebuie ca și noi să ne socotim pe noi înșine morți față de păcat (Romani 6.11), recunoscând că acesta nu are nici un drept să se manifeste. Circumcizia corespunde acestei judecăți pe care trebuie să o aplicăm la fiecare nouă manifestare a cărnii în noi. Odată înfăptuită, descoperim resursele și bucuriile care ne așteaptă pe acest

„țărâm” al locurilor cerești. Întâi grâul vechi al țării, care înlocuiește mana, imagine a Hristosului glorificat cu care se hrănește cel răscumpărat. Urmează Paștele; acesta poate fi celebrat chiar și sub zidurile Ierihonului. „Tu îmi întinzi o masă înaintea vrăjmașilor mei” (Psalmul 23.5). În sfârșit, iată Îngerul promis de DOMNUL încă din primele zile ale «exodului» (Exod 23.23). Domnul Isus este pentru noi în cer și conduce luptele noastre, dacă noi Îi lășăm Lui conducerea.

Ca o santinelă redutabilă veghind la intrarea în Canaan, cetatea puternică a Ierihonului se înalță blocând drumul poporului. Obstacol înspăimântător! La ce corespunde aceasta pentru noi? Când cineva de curând întors la Dumnezeu, care a trecut de puțin timp de la moarte la viață, se pregătește să-și pună credința în practică, Satan caută să-l înspăimânte din prima clipă. Pune în fața lui mari dificultăți: De dat o mărturie în fața unor prieteni batjocoritori, de renunțat la un obicei, de făcut o mărturisire sau o cerere de iertare cuiva care a ofensat. Mai mult chiar, în unele țări, cei care se declară credincioși au de suferit adevărate persecuții. Cum facem față acestor reacții inevitabile ale vrăjmașului? Lăsându-L pe Domnul să conducă totul în felul Său. De la noi El așteaptă o încredere deplină în El, râvnă (observați-i cum se trezeau dis-de-dimineață), o mărturie foarte clară, simbolizată prin cele șapte trompete. Și perseverență, bineînțeles! Șapte zile și în a șaptea zi de șapte ori! Răbdarea trebuie să-și desăvârșească lucrarea (Iacov 1.4). În sfârșit, condiția esențială: trebuie să fim conștienți de prezența Domnului cu noi în umblarea noastră de fiecare zi. Chivotul care se opri în Iordan pentru Israel acum este cu ei pentru a le asigura victoria (v. 6).

Cât de ridicol și de ineficace trebuie să le fi părut locuitorilor Ierihonului marșul acestor trompetiști în jurul zidurilor lor! S-a mai văzut vreodată un asediu întreprins în felul acesta? Batjocoritorii nu trebuie să fi lipsit! „Dar Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari” (1 Corinteni 1.27). Dincolo de armele văzute ale omului, care impresionează, credința lucrează în chip nevăzut. Potrivit promisiunii Domnului, dacă am avea credință cât un grăunte de muștar, Dumnezeu va înlătura din calea noastră obstacolele atât de înspăimântătoare (Matei 17.20). „Armele luptei noastre nu sunt firești, ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor” (2 Corinteni 10.4). Să folosim această armă imbatabilă: rugăciunea. Dacă în calea noastră se înalță obstacole precum «Ierihonul», să învățăm, ca și Israel, să le înconjurăm împreună cu Domnul (chivotul), ridicându-ne vocile către Dumnezeu. Apoi, la vremea hotărâtă de El, vom vedea zidurile căzând, așa cum au căzut acestea în ziua a șaptea. Israel a primit un avertisment ușor de înțeles de oricine: cetatea va fi anatema, blestemată (dată nimicerii sau închinată nimicerii prin blestem). Numai Rahav avea să fie cruțată, împreună cu ai ei, ca urmare a credinței sale. Funia stacojie, ușor de reperat în timpul celor 13 înconjurări ale cetății, era la locul ei.

După Ierihon, iat-o pe Ai, o cetate aparent mică. În adevăr, pare ușor a-i veni de hac, fără a-i mai deranja pe toți oamenii de război; trei mii vor fi suficienți. Contrar tuturor așteptărilor, Israel este înfrânt. Este rândul inimii poporului să se topească, cum se topise, puțin înaintea, inima dușmanilor săi (5.1). Iosua, descurajat, cade cu fața la pământ și se lamentează. Dar DOMNUL îl invită să se ridice și să înțeleagă motivul înfrângerii. Lucrul blestemat, cu alte cuvinte păcatul, îl împiedică pe Dumnezeu să apere cauza poporului Său. Ce lecție importantă pentru fiecare dintre noi! Conștiința noastră este ca și tabăra lui Israel. Un păcat pe care îl ascundem, pe care refuzăm să-l mărturisim oamenilor și lui Dumnezeu, ne lipsește de comuniunea cu El, fără de care un credincios este înfrânt înainte de bătălie. Lucru încă mai grav: este vorba de marele Nume pe care îl purtăm (v. 9), cel al Domnului Hristos, care va fi dezonorat prin slăbiciunea noastră. „Ce vei face cu Numele Tău mare?” este o rugăciune înțeleaptă. Cel care vorbește astfel știe să pună gloria lui Dumnezeu înaintea propriilor interese. „Ajută-ne, Dumnezeule mântuirii noastre, pentru gloria Numelui Tău! Și scapă-ne și iartă-ne păcatele, pentru Numele Tău” va cere Asaf în Psalmul 79.9.

Pentru judecată, ca și pentru luptă, Iosua se scoală dis-de-dimineață. Problema trebuie rezolvată fără întârziere. Când Dumnezeu a luminat conștiința noastră, nu trebuie să lăsăm să treneze lucrurile. Prin tragere la sorți, plasa se strânge în jurul nenorocitului vinovat. În sfârșit, degetul lui Dumnezeu se îndreaptă asupra lui. „A fost ales Acan” (v. 18). Ce poate fi mai groaznic decât să fii demascat astfel de Dumnezeu însuși? La ultima cină cu ucenicii, Isus l-a desemnat pe trădător dându-i lui Iuda bucată pe care o înmuia (Ioan 13.26). „Fiul meu îi spune Iosua dă glorie DOMNULUI”. Gloria lui Dumnezeu pretinde întotdeauna adevărul întreg. Atunci Acan își deapănă trista relatare. Este aceea a tuturor poftelor, precum cea al cărei angrenaj fatal ni-l expune Iacov (Iacov 1.14, 15): întâi ochii, apoi inima, iar în final mâinile care apucă și ascund. „Am păcătuțit ...” recunoaște Acan am văzut acest și acest obiect ... „le-am poftit și le-am luat; și iată ...” Frumoasa manta de Șinear (Babilon), argintul, aurul erau bine ascunse în cortul unde numai Dumnezeu le văzuse. Dar să nu uităm concluzia: „păcatul, odată împlinit, aduce moarte” (Iacov 1.15). Tristă datorie: cel rău trebuia îndepărtat din mijlocul adunării lui Israel! (compară cu 1 Corinteni 5.13).

Păcatul tănuț a fost motivul principal al severei înfrângeri suferite de Israel. Dar mai era și o altă cauză. Victoria de la Ierihon îi dăduse, fără-îndoială, poporului încredere în sine. Lucru cu atât mai surprinzător când era vorba de un miracol! Care a fost contribuția lui Israel la distrugerea teribilei fortificații? Și de câte ori nu ne asemănăm noi cu acest popor! După ce Domnul ne-a salvat dintr-o situație dificilă, în loc să ne încredem mai mult în El la următoarea încercare, nu mai simțim nevoia ajutorului Său. Și iată înfrângerea! Pe de altă parte, inima noastră este astfel înclinată încât, dacă pentru dificultățile mari suntem gata să ne încredem în Dumnezeu, pentru cele mici adesea ne închipuim că ne putem descurca singuri. Istoria luării cetății Ai ne învață că avem nevoie încontinuu de Domnul. Câtă trudă va fi necesară acum pentru recâștigarea victoriei! În loc de trei mii de luptători prevăzuți, vor trebui de zece ori mai mulți, plus o manevră complicată. Restaurarea este adesea o operație lungă și dureroasă. La Ierihon, poporul a trebuit să învețe să cunoască puterea lui Dumnezeu; la Ai a fost necesar să facă experiența propriei slăbiciuni.

„Ce vei face cu Numele Tău mare?”, întrebese Israel (cap. 7.9). De vreme ce păcatul este înlăturat, iar Israel se încrede în El, Dumnezeu le răspunde dându-le biruința. Și artizanul acestei victorii, cel al cărui nume se repetă de multe ori în această relatare, este Iosua, aici din nou o imagine a Domnului Hristos, conducându-i pe ai Săi în luptele lor. Cu ajutorul suliței sale întinse spre cetate, la porunca Domnului, Iosua arată cine dirijează operațiunea și amintește că există un plan de ansamblu, o strategie, cunoscută numai de El. Ei bine, iată ce este Isus pentru noi! Este Cel care cunoaște rolul fiecărui ostaș, Cel care-l pune pe fiecare la postul lui, în sfârșit, Cel care dă semnalul pentru fiecare mișcare. Privind spre Hristos, precum ostașul spre steagul comandantului său, vom ști ce avem de făcut, vom căpăta curaj. Și apoi, să nu uităm, noi nu luptăm singuri; avem frați și surori care iau parte la aceleași bătălii. Totuși acestea nu sunt ca în timpul lui Iosua, conflicte publice, glorioase și spectaculoase. Victoriile noastre, în general, sunt purtate pe genunchi în camera noastră; singur Domnul va fi martor la aceasta.

Cetatea Ai este cucerită, apoi arsă, locuitorii ei sunt măcelăriți, împăratul ei este spânzurat, numai vitele sunt păstrate pentru popor, „după cuvântul Domnului pe care-l poruncise lui Iosua” (v. 27). După ce au plătit din greu prețul pentru voia lor proprie, Iosua și Israel se conformează de această dată instrucțiunilor divine până în cele mai mici detalii. Deuteronom 21.22, 23 interzicea lăsarea corpului unui om spânzurat pe lemn peste noapte, iar Iosua ține cont de aceasta (v. 29), ceea ce dovedește că deja considera țara ca fiind a lor. Să nu precupețim nici noi nici un efort pentru a ne comporta potrivit Scripturii! Câtă putere ar avea mărturia noastră dacă am putea răspunde la orice întrebare cu privire la purtarea noastră, la conduita noastră: Domnul cere aceasta, îmi cere mie, prin Cuvântul Său. Să-L privim pe

Domnul Isus pe cruce. În ultima clipă a vieții Sale ca Om ascultător, „ca să se împlinească Scriptura, El mai spune: „Mi-e sete” (Ioan 19.28). Scena care urmează (v. 30 la 35) răspunde și ea instrucțiunilor din Deuteronom (cap.11.29; 27.1 ...). Bărbați, femei, copii, tot poporul este adunat, inclusiv străinii (probabil și Rahav se afla printre ei) în locul hotărât pentru a asculta legea. Și în mijlocul acestei adunări era chivotul sfânt, simbol al Domnului Hristos. Adorarea și bucuria sunt exprimate prin arderile-de-tot și prin jertfele aduse.

În timp ce poporul lui Dumnezeu își trage puterea din dependența de Domnul, lumea și-o caută pe a sa prin asocieri. Proverbul ei, «uniți vom rezista», stă la baza grupărilor de orice fel, inclusiv a celor religioase. Priviți aici toate popoarele vrăjmașe unindu-se „cu un gând, toate ca să se lupte cu Iosua și cu Israel” (v. 2). Când se pune problema să se împotrivescă adevărului, oamenii, care în mod obișnuit ar fi unul împotriva celuilalt, știu să se regăsească pe același teren. Irod și Pilat împacăți s-au adunat împotriva lui Isus (Luca 23.12), „împreună cu națiunile și cu popoarele lui Israel” (Fapte 4.27). În timp ce se formează complotul, absorbind atenția lui Israel, vrăjmașii îl vor lua prin surprindere pe acesta printr-o înșelătorie subtilă. Când Satan nu reușește prin forță, recurge la alte stratageme. Avansurile, flatările (lingușirile) sunt adesea cursele în care cădem când neglijăm să-L consultăm pe Domnul (v. 14). Vrăjmașul, din spatele agenților săi, vede cu ochi buni o cooperare cu copiii lui Dumnezeu și va ști să se arate plăcut pentru a-i induce în eroare cu privire la adevăratele sale intenții (Ezra 4.2). Să fim atenți, pentru că o asemenea alianță înseamnă în primul rând neascultare, apoi poarta deschisă spre o mulțime de necredincioșii (Exod 34.12, 15, 16).

În fața cetății Ai, poporul se considerase destul de tare. În prezența gabaoniților se crede destul de înțelept. Nu a simțit nevoia să-L consulte pe Domnul (v. 14). Câtă confuzie când, prea târziu, adevărul este descoperit! De atunci încolo va trebui să-i suporte pe acești canaaniti, iar noi îi vom regăsi mai târziu legați într-un mod supărător de istoria lui Israel (2 Samuel 21). Gabaoniții explică pentru ce au acționat așa. Poate că ne-am putea pune întrebarea ce altceva ar mai fi putut face ei decât să se lase nimiciți de israeliți. Ei bine, exemplul Rahavei dovedește că mai aveau timp să vină să se pună prin credință și mărturisindu-și caracterul de vrăjmași, sub protecția Dumnezeului lui Israel, de a Căruia faimă auziseră! (v. 9 sf). Oamenii din această lume se aseamănă însă acestor gabaoniți. Speră să se sustragă de la judecată legându-și în exterior soarta de cea a poporului lui Dumnezeu. Vor să scape de mânia care vine, obținând o asigurare împotriva morții care-i îngrozește, fără însă a-și mărturisi starea, fără a se pune sub beneficiul adevăratului har al lui Dumnezeu. Astfel, spre deosebire de Rahav, care devine soția lui Salmon, căpetenie a lui Iuda (Matei 1.5), gabaoniții rămân în sclavie: tăietori de lemne și cărători de apă.

Noi dușmani intră în scenă. Ei sunt conduși de Adoni-Țedec (domn al dreptății), împăratul Ierusalimului. Ce deosebire între acest personaj și Melhisedec (rege al dreptății), împărat al Salemului (Geneza 14.18-20)! Cel din urmă l-a binecuvântat pe Avram, apoi pe Dumnezeul Preaînalt (EL-ELYON), care i-a dat pe vrăjmași în mâinile patriarhului. Din contră, Adoni-Țedec ia conducerea dușmanilor poporului lui Avraam. Își strânge aliați împotriva Gabaonului, iar acesta, la rândul lui, face apel la noul său aliat. Ce rezultat nefericit a avut necredincioșia manifestată în cap. 9! Avându-L pe Domnul cu el, mai avea poporul nevoie de o altă alianță? Ea nu face altceva decât să mărească pericolul. Cu toate acestea, Dumnezeu le va da biruința. Israel pornește din Ghilgal, locul circumciziei, imagine a judecății cârnii. Epistola către Coloseni ne învață semnificația spirituală a acestuia. Morți și înviați împreună cu Hristos, este și de datoria noastră să dăm morții mădularele noastre (2.20; 3.1, 5). Revenirea la Ghilgal, care corespunde acestui act, este secretul victoriei. Pentru a triumfa, luptătorul credinței trebuie întâi să realizeze că nu are nici o putere. Este astfel pregătit să-L lase pe Dumnezeu singur să lucreze. DOMNUL Însuși poartă din ceruri războiul în favoarea poporului Său Israel.

La rugăciunea lui Iosua, DOMNUL oprește soarele și luna aproximativ o zi întreagă. Arată astfel acestor popoare păgâne cine este Dumnezeul care luptă pentru Israel, în timp ce alor Săi le arată cât de departe poate merge răspunzând la rugăciunile lor (Marcu 9.23). Oare nu este o și mai mare minune că Dumnezeu a lungit încă de acum două mii de ani ziua harului Său? Și, în loc ca aceasta să fie ca aici, pentru a permite judecată și răzbunarea, scopul Său în prezent este convertirea celor păcătoși. El are răbdare față de lume (poate față de tine?) și „face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni” (Matei 5.45). Aceasta pare firesc pentru toți, dar să ne gândim adesea, văzând zorii unei noi zile, la această îndelungă răbdare a lui Dumnezeu. Soarele nu mai apune, vrăjmașii fug de lumină și caută întunericul, încercând să se ascundă (v. 16; Ioan 3.19-21; Apocalipsa 6.15-17). Dar victoria este reputată și cei cinci împărați sunt scoși din peșteră. Aproiați-vă le spune Iosua căpeteniilor sale nu vă temeți deloc! „Puneți-vă picioarele pe grumajii acestor împărați!” (v. 24). Era semnul triumfului, anticipând momentul viitor când „Dumnezeul păcii va zdrobi ... pe Satan sub picioarele noastre” (Romani 16.20; Ps. 110.1).

Aceste cetăți nemaipomenite, „mari și cu ziduri până la ceruri” (Deuteronom 1.28), cad una după alta. Împărații lor, uriașii lor, toți locuitorii lor sunt doborâți de „Iosua și tot Israelul” (v. 29). Să notăm repetarea neconținută a acestei ultime expresii. Ea evocă unitatea indisolubilă dintre Hristos și ai Săi. În virtutea acestei legături, vrăjmașii noștri sunt în primul rând vrăjmașii Domnului. Nimeni nu ne poate ataca fără a avea de-a face cu Căpetenia noastră. Lăsându-L pe El să meargă primul, eu nu pot fi altfel decât biruitor. Dimpotrivă, fără El, am pierdut bătălia. Pentru aceasta caută vrăjmașul să-mi rupă legătura (sau comuniunea) cu Mântuitorul meu. Știe că fără El nu putem face nimic, chiar dacă noi adesea uităm acest fapt (Ioan 15.5). Ce pagină triumfătoare se înscrie aici! Să pot avea și eu în istoria vieții mele creștine o listă asemănătoare, de victorii câștigate în secret cu Domnul! Victoria pentru adevăr, victoria pentru curăție, victoria asupra acestei sau acestei ispite ... Tinerilor, tinerelor, vârsta voastră este una cu totul specială, este cea a luptelor. Faceți voi parte dintre cei cărora apostolul Ioan le putea scrie: „Vă scriu, tinerilor, pentru că voi l-ați învins pe cel rău” (1 Ioan 2.13).

La Gabaon, în cap. 10, confederația împăraților din Sud fusese făcută praf. Acum cei din Nord se strâng în jurul lui Iabin, împăratul Hațorului, popor fără număr, pentru a lupta împotriva lui Israel. „Toți acești împărați s-au întâlnit” (v. 5). „Împărații pământului se ridică și conducătorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său”, anunță Psalmul 2 vorbind despre vremuri viitoare. Și ce i-a spus DOMNUL lui Iosua? „Nu te teme de ei ... îi voi da pe toți străpunși înaintea lui Israel” (v. 6). Și biruința este însoțită de un masacru care nu a cruțat pe nimeni. Ne este greu să înțelegem aceste grozave judecăți. Nu suntem noi ucenicii unui învățător care recomandă: „Lubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor care vă urăsc ...”? (Luca 6.27). Nu suntem noi copiii unui Tată care îndeamnă: „Dacă vrăjmașului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea ...”? (Romani 12.20). Dar, dacă este un timp pentru har (cel al nostru), va fi și un timp pentru mânie. Ea se va abate peste cei care vor fi respins harul. Judecata canaanitilor după secole de răbdare din partea lui Dumnezeu este o ilustrație solemnă a acestui fapt.

Vrăjmașii cu care se luptase Israel și pe care-i învinsese îi reprezintă pe cei care fac război împotriva creștinilor, și anume pe Satan și îngerii lui. Lupta noastră este „împotriva stăpânilor ... împotriva puterilor spirituale ale răutății (care sunt) în cele cerești” (Efeseni 6.12). Multe persoane își imaginează că diavolul și demonii sunt acum în iad. Dar Biblia ni-l arată pe Satan încă în cer, făcând plimbare pe pământ pentru a le face rău oamenilor (Iov 1.6, 7). Fără îndoială, dacă suntem credincioși, vrăjmașul nu ne poate răpi mântuirea (Ioan 10.28). În schimb se străduiește, luptând împotriva noastră, să ne împiedice să ne bucurăm de binecuvântările cerești; încearcă să ne răpească teritoriul pe care victoriile anterioare ne-au permis să le ocupăm. Pentru aceasta, același cap. 6 din Efeseni ne îndeamnă nu numai să ne împotrivim și să

învingem toate, ci mai apoi și să stăm tari. Cuvântul ne amintește în același timp și că suntem preaiubiții Domnului. El afirmă că nici stăpâniri, nici puteri nu vor putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, „în toate acestea suntem mai mult decât învingători prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8.37-39).

Cartea Iosua se împarte în două părți de câte douăsprezece capitole fiecare. Prima, pe care o terminăm astăzi, tratează cucerirea Canaanului de către Israel; cea de-a doua (cap. 13-24) descrie în principal împărțirea țării între seminții. Încheierea primei părți: „și țara s-a odihnit de război” (11.23), este însoțită, în cap. 12, de o lungă listă a regilor învinși. Doi fuseseră înfrânți de cealaltă parte a Iordanului: Sihon și Og, iar treizeci și unu, în țară. Este încurajator să-L vedem pe Dumnezeu făcând El însuși acest bilanț. Este dovada că n-a pierdut amintirea nici unei victorii pe care noi am câștigat-o împreună cu Domnul și știe că fiecare înseamnă eforturi, renunțări. Curaj deci, ostași ai lui Isus Hristos! În luptele noastre, un Arbitru suprem «ține scorul» fără nici o greșeală: „împăratul Hebronului, unul; împăratul Iarmutului, unul; împăratul Lachisului, unul; ...”. Să ne dea Domnul harul să fim, fiecare la locul său, luptători credincioși! În curând va veni clipa să depunem armele, pentru a gusta lângă Domnul Isus odihna cerească. Da, fie ca atunci să putem spune împreună cu apostolul: „m-am luptat lupta cea bună”, și să primim cununa promisă „celui ce va birui” (2 Timotei 4.7; Apocalipsa 2 și 3).

DOMNUL îi amintește lui Iosua că rămăsese foarte mult pământ de luat în stăpânire. Frontierele țării îi fuseseră arătate (1.4). Erau ușor de reținut. La sud: un mare deșert; la nord: un mare munte, Libanul; înspre orient: un mare fluviu, Eufratul; în sfârșit, la apus: o întinsă mare, Mediterana. Teritoriul care trebuie ocupat prin credință are frontierele identice cu cele ale aceleiași lumi care ni se prezintă și nouă: aridă, fără rod pentru Dumnezeu (deșertul); plină de orgoliu și de deșertăciune (muntele); prosperă și foarte ocupată (fluviul); violentă, încontinuu zbuciumată (marea – Iuda 13; Isaia 57.20). Să ne păzim, dragi copii ai lui Dumnezeu, să nu călcăm în afara acestor hotare. Mulți au făcut aceasta fiind atrași sau din simplă curiozitate și majoritatea dintre ei nu s-au mai întors niciodată. În schimb rămânea în interiorul granițelor „foarte mult pământ de luat în stăpânire”. Comorile inepuizabile ale Cuvântului, bogățiile nemăsurate ale Domnului Hristos așteaptă ca noi să le luăm în stăpânire „astfel ca potrivit rugăciunii apostolului să fim deplin în stare să înțelegem împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoaștem dragostea lui Hristos ...” (Efeseni 3.18-19). Creștini, iată dimensiunile infinite ale moștenirii noastre în El!

Fiii lui Ruben, ai lui Gad și jumătate din seminția lui Manase își primiseră partea de moștenire înaintea tuturor fraților lor. Această parte, ne amintim, și-o aleseseră singuri, fără să-L aștepte pe Dumnezeu să le-o dea (Numeri 32). Lecție plină de învățăminte pentru fiecare dintre noi! De câte ori nu ne-am arătat, ca și ei, incapabili să așteptăm! Ne-am lăsat conduși de împrejurări (Basanul și Galaadul erau potrivite pentru creșterea vitelor și aceste seminții aveau turme și cirezi). Am ales soluția cea mai simplă sau chiar, din prudență, prima care s-a ivit, când, cu puțină răbdare, ne-am fi asigurat o moștenire mult mai bună: aceea pe care Dumnezeu o pregătise pentru noi. Aceste seminții ne mai învață încă o lecție: alegând primii ceea ce le părea mai bun (ca Lot și Avraam – Geneza 13), rubeniții și gadiții s-au arătat egoiști față de frații lor: «Întâi eu!» Într-adevăr, s-au servit primii și și-au luat moștenirea înaintea tuturor celorlalți. Dar ceea ce și-au luat era departe de a fi cel mai bun, așa cum își închipuiseră. Cei dintâi vor deveni cei de pe urmă. Vedem că cel mai bun este întotdeauna ceea ce ne dă Dumnezeu, chiar dacă trebuie să așteptăm un timp.

DOMNUL îi desemnase pe nume pe cei care aveau să răspundă de împărțirea țării între seminții (Numeri 34.16-29). Fiii lui Iuda înainteză acum către aceștia pentru a-și primi partea și Caleb ia cuvântul. Mai mult de patruzeci de ani a așteptat acest moment. Fără să se plângă de o pedeapsă pe care el personal nu a meritat-o, a umblat în pustiu împreună cu poporul, susținut de speranță. S-a încrezut în promisiunile lui Dumnezeu și acum i le reamintește lui Iosua: „Dă-mi muntele acesta despre care a vorbit DOMNUL” (v.12). Minunat exemplu de perseverență a credinței! Și mai este ceva de admirat la acest om: Puterea mea spune el nu s-a schimbat. La optzeci și cinci de ani sunt tot așa de tare ca la patruzeci. Care îi era secretul? Isaia 40.31 îl descoperă: „Cei care se sprijină pe DOMNUL își vor înnoi puterea ... vor umbla și nu vor obosi”. Prin această putere divină, Caleb, bătrân ca vârstă, tânăr ca vigoare, era gata acum să ia în stăpânire Hebronul și să înfrângă puterea omenească a renumiților anachimi, uriași care odinioară înspăimântaseră atât de mult poporul. Da, „ferice de omul a cărui putere este în Tine ... Ei merg din putere în putere” (Psalmul 84.5, 7).

După atribuirea părții lui Iuda, iată un alt exemplu de credință îndrăznească și curajoasă. Din nou îl vom găsi în familia lui Caleb. Lângă acesta, Otniel, nepotul său, și Acsa, fiica sa, fuseseră bine educați. Zi de zi, în timpul lungilor ani ai deșertului, putuseră să-l audă, aplicând îndemnul din Deuteronom 6.7, povestindu-le despre țara cea bună pe care o vizitase, despre fructele uimitoare pe care le adusese. De asemenea zi de zi putuseră să-l vadă, credincios în mersul său perseverent, apoi în luptele Sale pentru posesiunea deplină a acestei țări. Astfel de cuvinte, astfel de exemplu au adus roade. Otniel și Acsa au învățat ei înșiși, puțin câte puțin, să iubească această țară a Canaanului, centrul gândurilor și afecțiunilor tatălui lor și, la momentul potrivit, apare credința. Cea a lui Otniel ia în stăpânire Chiriat-Seferul. Cea a Acsa cere o porție suplimentară din pământul Canaanului. Ce bucurie pentru Caleb care îi spusese lui Iosua: „Dă-mi muntele acesta” (14.12), să-și audă fiica spunând: „Dă-mi ... dă-mi și ...!” (v. 19; compară cu Matei 11.12). Cu o astfel de pregătire și cu o soție demnă de el, Otniel se va califica pentru a exercita mai târziu funcția de judecător în Israel (Jud. 3.9-11).

Sosise mult-așteptatul moment ca Israel să intre în stăpânirea moștenirii lor. Iuda își primește cel dintâi partea, detaliindu-se cetate cu cetate, ca pentru a sublinia grija pe care o manifestă DOMNUL pentru fiecare petec de pământ din această țară care îi aparține. Să avem și noi o viziune din ce în ce mai cuprinzătoare asupra poporului lui Dumnezeu, în special pentru a-i include în rugăciunile noastre. Vai, la sfârșitul fiecărei delimitări vom găsi câte o restricție, câte un „dar”. Victoria nu este completă. Iuda nu ajunge să-i deposeze pe iebusiți (v. 63). Până în zilele lui David, aceștia vor păstra un loc întărit în Ierusalim: fortăreața Sionului (2 Samuel 5.6). Nici Efraim nu poate să-i izgonească pe canaaniiții din Ghezer (16.10). Siliți să plătească tribut, acești înfrânți vor fi ei chiar inofensivi? Dimpotrivă, după cuvântul lui Moise, vor constitui curse în mijlocul lui Israel, antrenându-i pe aceștia la rău și la idolatrie. Ce se întâmplă cu inimile noastre, dragi copii ai lui Dumnezeu? Nu tolerăm noi în viețile noastre anumite vrăjmași care nu ne par deloc periculoși? Suntem obișnuiți cu prezența lor; ne-ar fi greu să-i judecăm. Fie ca Domnul să ne dea curajul să o facem, astfel ca numai El singur să domnească peste inima noastră! (Romani 6.12 ...).

Manase își primește partea și imediat apar cele cinci fiice ale lui Ielohad cu frumoasa lor perseverență. Amintind de porunca DOMNULUI către Moise, ele își revendică mult-așteptata moștenire. Jumătate din seminția lor alesese cealaltă parte a Iordanului, dar ele nici nu s-au gândit la așa ceva; moștenirea lor era în Canaan, în mijlocul fraților lor. Și să ne amintim cu această ocazie că, dacă femeile creștine nu sunt chemate la anumite slujbe publice, cum ar fi predicarea, moștenirea lor cerească și bucuria în binecuvântările cerești nu le sunt cu nimic mai prejos decât cele ale fraților lor. Într-o manieră generală, să remarcăm cu ce grijă stabilește DOMNUL hotarele fiecărei seminții. Una după alta, fiecare își primește partea, indicată în primul rând prin frontiere, apoi prin lista cetăților care se găsesc acolo. Dumnezeu așteaptă în schimb de la ai Săi zelul de a și le însuși. Priviți-l însă pe Efraim! Nu-i place muntele său: îi cere prea multe eforturi; solicită o altă parte, nu prin credință, ci de

lene. Cât de mult pierdem noi, ca și această seminție, din lipsă de energie, mai ales în domeniul care ne este cuvenit întotdeauna: cel al rugăciunii (Iacov 4.2 sf.).

Șapte seminții nu și-au primit încă moștenirea. Iosua trece atunci la măsurarea terenului țării, împărțindu-l prin tragere la sorti. Cu siguranță, Dumnezeu rânduieste sortii după voia Lui. Hazardul nu există și un creștin nu trebuie niciodată să cheme norocul sau nenorocul. În Psalmul 16 auzim pe cineva (anticipându-l pe Însuși Domnul Hristos) care declară: „Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute, da, am o moștenire frumoasă” (v. 6). Să ne străduim să descoperim frumusețea și valoarea a tot ce ne-a dat Dumnezeu în Domnul Hristos. Și să fim mulțumitori (Coloseni 3.15)! Iosua, care aparține seminției lui Efraim, este un exemplu pentru frații săi, alegându-și moștenirea pe muntele pe care ei îl disprețuiseră (17.16). Și această regiune poartă un nume semnificativ: Timnat-Serah, adică „parte abundentă”. Lunga listă a cetăților ne amintește că noi, „creștini dintre națiuni”, eram „fără drept de cetățenie în Israel” (literal: fără drepturi la cetăți). Dar acum, „apropiați prin sângele lui Hristos”, am devenit „împreună-cetățeni cu sfinții” (Efeseni 2.12, 13, 19). „Cetățenia noastră este în ceruri” (Filipeni 3.20). În curând vom locui în cetatea cerească.

De cealaltă parte a Iordanului fuseseră deja stabilite de către Moise (Deuteronom 4.41-43) trei cetăți de scăpare în caz de omor. Altele trei sunt acum alese în aceeași țară, la nord, în centru și la sud. Fiecare dintre ele este așezată pe câte un munte (v. 7), ceea ce ne amintește de cuvintele Domnului Isus: „O cetate așezată pe vârful unui munte nu poate fi ascunsă” (Matei 5.14). Văzută de toți și în special de nefericitul ucigaș care fuge pentru a se ascunde acolo, cetatea de scăpare amintește neîncetat de harul lui Dumnezeu. Prima dintre aceste cetăți, Chedeș, se află în Galileea, ținutul drag tuturor copiilor lui Dumnezeu. Acolo a locuit Isus din Nazaret timp de treizeci de ani, acolo a slujit, a vindecat, a învățat ucenicii și mulțimile. Ce-a de-a doua, Sihem, în Efraim, este adesea identificată cu această „cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul pe care Iacov îl dăduse lui Iosif, fiul său” (Ioan 4.5) (și de aceea fusese inclusă în partea lui Efraim, fiul lui Iosif; cap. 24.32). Ea de asemenea îl evocă pe Călătorul divin, obosit de drum, care s-a așezat într-o zi lângă fântâna sa (Ioan 4.5 ...). În sfârșit, Hebronul, citadela morții învinse, care devine loc de adăpost, străvechi loc de retragere. Capitolul 21 se ocupă de partea leviților. Le sunt atribuite patruzeci și opt de cetăți, repartizate pe teritoriul celorlalte seminții.

Spre deosebire de leviți, a căror moștenire era DOMNUL, le vedem din nou pe cele două seminții și jumătate care sunt foarte legate de bunurile lor pământești. Încărcați cu prăzi luate de la dușmani, binecuvântați de Iosua, pare ca totul să meargă bine cu acești bărbați din Ruben, Gad și Manase. Dar nu este așa! Ei vor suferi o mare pierdere traversând din nou Iordanul pe care altădată îl trecuseră într-un mod atât de măreț. Chivotul nu îi mai însoțește la această a doua traversare. El rămâne în Canaan. Ne-am putea întreba: Ce trebuia ei să facă? Familiile lor se aflau de cealaltă parte. Versetul 19 din cap. 22 dovedește că era încă timp să le facă să vină în țară. De altfel, nu a spus Domnul Isus: „Cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine ...”? (Matei 10.37). Vai, mulți tineri creștini au început bine, au luptat bine și apoi s-au depărtat de Domnul precum și de poporul lui Dumnezeu. Și adesea aceasta s-a întâmplat din cauza unui cămin pe care și l-au întemeiat după gândurile lor, fără să respecte cerințele de drept ale lui Dumnezeu. Parcă auzim trista întrebare pe care le-a pus-o Domnul ucenicilor Săi: „Și voi vreți să plecați?” (Ioan 6.67). Cititorule, dacă ți s-ar pune astăzi aceeași întrebare, vei răspunde tu la fel ca ucenicul Său, Petru?

„Împărțiți prada cu frații voștri”, le-a poruncit Iosua celor care plecau (v. 8). Când este vorba de adevăruri biblice sau de experiențe creștine, Domnul ne invită să le facem parte și altora de bogățiile spirituale strânse în țara promisiunii. Așa cum acești bărbați puteau să le povestească familiilor lor despre memorabila traversare a Iordanului și despre strălucitele victorii ale lui Iosua, un copil al lui Dumnezeu va vorbi cu plăcere despre „minunile” împlinite de Domnul pentru el sau descoperite în Cuvântul Său (cap. 3.5). La despărțire, luptătorii din Ruben, Gad și Manase zidesc lângă Iordan „un altar măreț la înfățișare”. Frații lor din celelalte seminții se îngrijorează imediat, gata să intervină. Ce semnifică acest act? O sfidare a DOMNULUI? O proclamație de independență? Orice explicații s-ar da, iată o primă dificultate care nu ar fi apărut dacă aceste seminții ar fi intrat în Canaan. Cercetarea este condusă de Fineas, preot care își arătase zelul într-un alt moment critic al istoriei poporului Domnului. Gelos cu gelozia DOMNULUI (Numeri 25.11), el împletește dragostea pentru Dumnezeu cu dragostea de frați. Două sentimente care sunt de altfel inseparabile! (1 Ioan 4.20, 21).

Fiii lui Ruben, Gad și Manase își explică intențiile, iar sinceritatea lor este recunoscută de frații lor. La ce servea acest altar impunător? Nu exista lângă Iordan un monument mult mai reprezentativ, mormanul de douăsprezece pietre, simbol al unității poporului în poziția sa cerească (Iosua 4)? Dar, cu siguranță, aceste două seminții și jumătate își pierduseră (ca atât de mulți creștini) plinătatea bucuriei pentru privilegiile lor. În creștinătate s-au ridicat multe „altare” care izbesc privirile. Înălțate după imaginația omului, în loc să mărturisească unitatea Bisericii, ele îi proclamă mai degrabă divizările. Și dreapta indignare a celor nouă seminții și jumătate ne arată cât de „în serios” trebuie luată dezbaterea poporului lui Dumnezeu. Instituirea și prezentarea unor principii mărețe, chiar dacă sunt conform Scripturii, nu vor înlocui realitatea bucuriilor din „țară”. Credinciosul care a experimentat aceste bucurii nu este întotdeauna în măsură să dea altora multe explicații. Dar poate să-i invite: „Veniți și vedeți” (Ioan 1.39, 46). „Dacă ați gustat, în adevăr, că Domnul este bun”, spune apostolul Petru, „de El apropiindu-vă... sunteți zidiți o casă spirituală ...” (1 Petru 2.3-5).

La rândul său, Iosua își sfârșește cariera. „Fiți deci curajoși, ca să păziți și să faceți tot ce este scris ...”, le spune el căpeteniilor poporului (v. 6). Era cuvântul pe care DOMNUL i-l spusese la început (1.7), ceea ce Moise repetase de multe ori. Și astăzi avem nevoie de această învățătură. Mulți găsesc Evanghelia veche, demodată; doresc „să-și gâdile urechile” cu noutăți (2 Timotei 4.3). Să mulțumim Domnului că ne-a dat slujitori care nu obosesc repetând aceleași adevăruri și aceleași îndemnuri. „Să vă scriu aceleași lucruri, mie nu-mi este greu le spune Pavel filipenilor iar vouă vă este de folos” (Filipeni 3.1). Cât despre noi, să nu obosim să le ascultăm! Pomenind numele dumnezeilor națiunilor, se face un prim pas spre a jura pe ei, apoi spre a le sluji, în sfârșit pentru a se prosterna înaintea lor (v. 7). Iată pentru ce epistola către Efeseni ne îndeamnă nici să nu fie pomenite aceste lucruri necurate, nebune și necuviințioase ale lumii, „cum se cuvine unor sfinți” (Ef. 5.3, 4). Poate că nu suntem întotdeauna destul de atenți la limba noastră. Fie ca ea să ne facă să fim recunoscuți de alții ca fiind ucenici ai lui Isus! (Matei 26.73 în contrast cu v. 74).

Prin gura lui Iosua, DOMNUL îi avertizează pe conducătorii poporului cu privire la consecințele dezastruoase ale celor care merg înapoi: „pentru că dacă veți da înapoi în vreun fel ...” (v. 12). Iar în v. 13, mai multe imagini sugerează pericolele care îi amenință inevitabil pe cei care mondenizează (care merg înainte, după lume). Lațul începe prin a te face să cazi; cursa prinde și reține; biciul este marca servitului. În final, spinii în ochi: aceștia sunt cruda orbire. Așadar Samson, prins în cursă, își va pierde, unul după altul, nazireatul, puterea, libertatea, vederea și viața. În cap. 24, Iosua convoacă întreg Israelul și începe prin a le aminti de marile momente ale istoriei lor. Pentru aceasta este necesar să se întoarcă în trecutul îndepărtat, dar nu numai pentru a-l pomeni măgulitor pe Avraam, de care Israel își amintea cu plăcere (Ioan 8. 33, 39), ci va trebui să se întoarcă până la tatăl acestuia, la Terah, cel care slujise idolilor. Iosua vrea să le spună prin aceasta: idolatria nu

este numai caracteristica rămășiței care vă însoțește; ea este în firea voastră. Voi nu sunteți mai buni decât ceilalți. Încă o dată vom lăsa să vorbească epistola către Efeseni: „Voi erați morți în greșelile și păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia ... și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți” (Efeseni 2.1-3).

Dacă ne-am recunoscut printre acești mizerabili întâlniți „dincolo de râu”, slujind idolilor acestei lumi, acum recitim și admirăm ce a făcut pentru ai Săi Dumnezeu „care este bogat în îndurare” (Efeseni 2.4...). Pentru că vom sonda profunzimile harului lui Dumnezeu numai în măsura în care vom înțelege la ce punct aveam nevoie de el. Mesajul de rămas-bun al lui Iosua față de popor ne face să ne gândim la cel al lui Pavel către bătrânii din adunarea din Efes (Fapte 20.17 ...). Apostolul credincios amintește și el de harul și de puterea lui Dumnezeu care dau o moștenire tuturor sfinților (Fapte 20. 32). El subliniază responsabilitatea ce decurge din aceasta și îndeamnă să ia seama, să vegheze ... (Fapte 20.28, 31). Și poate invoca propriul său exemplu: el l-a servit pe Domnul (v. 19) și n-a avut altă dorință decât să sfârșească lucrarea primită de la El (v. 24). Aceasta este și concluzia lui Iosua. Slujba sa pare încheiată. Cu toate acestea, el declară dintr-o neclintită decizie a inimii: „eu și casa mea vom sluji Domnului”. Iosua vorbește în numele familiei sale. Oare acest „eu și casa mea vom sluji” nu răspunde într-o manieră cu totul naturală la „vei fi mântuit tu și casa ta” din Fapte 16.31? Credinciosul și cei din casa lui sunt mântuiți pentru a sluji.

La îndemnul lui Iosua, potrivit cu exemplul pe care el îl dă în mod personal, Israel răspunde printr-o promptă declarație de credință. Se angajează să slujească DOMNULUI. Dar numai bunele intenții nu sunt suficiente. Și v. 16 arată orbirea lor, pentru că dumnezeii străini sunt încă acolo (v. 23), de vreme ce Iosua este obligat să le spună până într-atât că în felul acesta se găsesc: „nu veți putea sluji DOMNULUI” (v. 19). „Nici un rob nu poate sluji la doi stăpâni”, confirmă Domnul (Luca 16.13). Bunele intenții ale lui Israel vor rezista cât timp vor fi conducători evlavioși: Iosua, Eleazar, Fineas, ... (compară cu 2 Cronici 24.2). Este ocazia să ne întrebăm încă o dată: Suntem noi alipiți de Hristos Domnul printr-o credință vie și personală? Sau ne mulțumim cu atât, la a urma chemarea și exemplul celor care ne-au învățat? În acest caz, ce vom face când ei ne vor părăsi? Iosua își încheie alergarea. Conducător credincios, el a umblat în deșert umblarea credinței. A luptat apoi lupta credinței. Am recunoscut în el câteva trăsături ale marelui Conducător, ale Învingătorului lumii, ale Căpeteniei și Desăvârșitorului credinței. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne învețe, în umblare ca și în luptă, să privim ținută la Isus (Evrei 12.2).

[clickbible.org](http://clickbible.org)